

Onoma 45. (2010)

Szerkesztők: DOREEN GERRITZEN – MARTINA PITZ – MARIA GIOVANNA ARCAMONE.
Editions Peeters, Leuven. 299 lap

Az ICOS (International Council of Onomastic Sciences) folyóiratának, az *Onomának* a 45. száma a névtani vizsgálódások sokszínűségére kíván rámutatni. A kötet a *History and Significance of Onomastics in Diachrony and Synchrony* [A névtan története és jelentősége diakrón és szinkrón megközelítésben] címet kapta. Egyik szerkesztője, MARIA GIOVANNA ARCAMONE kiemeli bevezetőjében (7–17), hogy a modern életforma, az új iparágak, az új mezőgazdasági termékek, az újonnan felfedezett állatok és növények, az internet és a számítástechnika rohamos fejlődésének következtében számos új tulajdonnév keletkezett és keletkezik folyamatosan az idők során, és magától értetődő kutatási irányként vetődik fel az ezek történeti alakulásába való bepillantás igénye.

Az ICOS 2008-ban Tallinnban összehívott ülésén döntöttek arról, hogy a folyóirat következő számában nem egy konkrét kiválasztott téma köré sorakoznak majd fel a leendő írások, hanem a névtan története kap figyelmet benne, kiemelten kezelve a névadási folyamatnak és a nevek kérdéskörének vizsgálatát mind a szinkrónia, mind a diakrónia szempontjából. A kötet az új kutatási módszerekre és eredményekre összpontosít, emiatt nem tagolódik elkülöníthető, nagyobb egységekre: a tanulmányok szerzők szerinti betűrendben következnek egymás után, és rendkívül színes képet tárnak elénk.

A cikkek rámutatnak arra, hogy milyen elemi összefüggés van a név és viselője között, hogy egy társadalomban ember nem létezhet a neve nélkül. A névadás motivációi, a mögöttes gondolati tartalom nagymértékben utalhat mind az egyéni, mind a kollektív tudatra, egy-egy nemzet névkészletéből számos következtetést lehet levonni mentalitására nézve. Szó esik a névviselés jogi vonatkozásairól is: a személynév az ember egyetemleges joga, elsődleges identifikációs eszköze önmaga meghatározására, amely jogot senkitől sem szabad megvonni. Több tanulmány foglalkozik a névadás korlátozásának jelenségével, amikor a hatalom a nyelv eszközzel próbálja ráerőszakolni akaratát etnikai, kulturális közösségek életére, ezzel ellehetetlenítve őket. A történelem viszontagságai, például a háborúk vagy a faji ellentétek a nyelvközösségek névkészletén nagymértékben nyomot hagyhatnak, így a tulajdonnevek egyfajta lenyomatai a történelemnek.

Az első cikkben SALIH AKIN arra világít rá, hogy milyen társadalmi konfliktusokhoz vezethetnek bizonyos nyelvi korlátozások (19–39). Törökországban a kurd közösséget nem fogadják el önállóként: minden olyan nevet, amely rájuk utal, ki akarnak szorítani a nyelvhasználatból, a hivatalos dokumentumokból; ilyenek a *Kurd* és a *Kurdistan* is. Ez a szabályozás természetesen a kurdok heves ellenállásába ütközik az egyébként is feszültségekkel terhes területen.

ÉMILE AUSSANT írása (41–59) egy Indiában alakult nyelvészeti iskola nézeteit mutatja be arról, hogy szerzői milyen kapcsolatot feltételeznek a tulajdonnevek és denotátumuk között. Elemzéseik a klasszikus szanszkrit nyelvtant veszik alapul. Központi fogalmuk az a névadási motiváció, amely szerint az indiai nevekben valamely szóelem a birtoklásra utal.

A tanulmány egy olyan nyelvészeti gondolkodással ismerteti meg az olvasót, amely már évszázadokkal azelőtt létezett, mielőtt az elméleti nyelvészet kialakult volna.

A személynevek és a helynevek kutatása a névtan tudományos diszciplinává válása óta a tudományterület fő vizsgálódási területeit képezi. PETER ERNST arra hívja fel a figyelmet, hogy a névadási motivációkról történő tudományos gondolkodás ezzel szemben mind a mai napig gyermekcipőben jár (61–78). A névadási motivációk kutatása az elnevezések mögötti okokat, illetve az ezekkel esetlegesen összefüggő további tényezőket vizsgálja. Ez a fajta kutatás interdiszciplináris terület, amely szoros kapcsolatot ápol a pszichológiával, a történeti tudományokkal és az empirikus tudományok minden ágával. PETER ERNST tanulmánya áttekintés az elmélet és módszer általános kérdéseiről.

ANGELO GAROVI a helyneveknek a svájci térképeken alkalmazott helyesírását mutatja be (79–86). 1947-ben ugyanis Svájcban olyan döntés született, hogy a térképeken és a telekkönyveken a helyneveket népnyelvi forma szerint kell feltüntetni, azaz minden nevet úgy kell leírni, ahogyan azt az adott helyen ejtik. A megoldás ellen már akkor, 1947-ben számos nagynevű nyelvész és térképész tiltakozott. Szerintük ugyanis a térképek fő célja a tájékozódás, éppen ezért a neveknek mindenki számára könnyen olvashatóknak kell lenniük. A cikk a népnyelvi és az írott nyelvi formák közötti kompromisszum megszületését mutatja be.

THOMAS J. GASQUE tanulmánya az ANS (American Name Society) és a Names című folyóirat kialakulásába, legfőbb célkitűzéseibe enged betekinteni (87–106). Az ANS 1951-ben jött létre, és 1996-ban indította meg folyóiratát, a Namest. Azóta több mint 1100 nagy tanulmányt, valamint több mint 1000 könyvismertetőt és konferenciabeszámolót közölt. Jellemző témái: helynevek, személynevek, irodalmi nevek, üzleti nevek, egyéb nevek és névelmélet. A legtöbb a helynevekkel, valamint a személynevekkel áll összefüggésben. A cikkek témáinak eloszlása földrajzi területek szerint rendkívül változatos (Afrika, Ázsia, Ausztrália és Új-Zéland, ókori kultúrák területei stb.), a legtöbb viszont az USA-hoz, a Brit szigetekhez és Európához kötődik.

EDGAR HOFFMANN egy kisebb szláv népcsoport, a közép-német területen élő szorbok névanyagának kutatástörténetét állítja vizsgálódása középpontjába (107–125). A szorb nevek kutatása a második világháború után a Lipcsei Iskola tevékenységével emelkedett tudományos szintre. A nemzetiszocialista éra alatt Németországban a németesítő törekvések szellemében betiltották a szorb nyelv használatát, kultúrájukat megpróbálták háttérbe szorítani. Az 1940-es évek végétől, az 1950-es évek elejétől éledhetett újjá a szorb névkutatás, így mára hely- és személynevek feldolgozottsága tekintélyesnek mondható.

A névtan és a mentalitástörténet közötti kapcsolat kutatása a 20. század 70-es éveiben kezdődött meg. VOLKER KOHLHEIM cikkében (127–142) a *mentalitás* és *mentalitástörténet* fogalmát, illetve ezeknek a névtannal való kapcsolatát kívánja tisztázni. Felhívja továbbá a figyelmet a két terület egymással való kapcsolatának a kölcsönösségére: magyarázata szerint a tulajdonnevek jelentős része egyének azonosítására szolgál, ilyen módon a névadás nem maradhat független a környezettől és a mindenkori társadalom gondolkodásmódjától.

LIVINGSTONE MAKONDO (143–161) a zimbabwei nyelvek és nevek osztályozása során utal az ország viszontagságos történelmi múltjára: a gyarmatosítás, a fehérek betelepülése, a háborús viszályok és az utóbbi időben a gazdaság visszaesése is nyomot hagyott a zimbabwei névkészleten. A 20. század második felétől a nyugatról beáramlott neveket igyekeztek lecserélni helyiekre. Névanyagukban megjelentek a háborús borzalmakra utaló

szóelemek, a forradalmárok ideológiáját hirdető nevek, a függetlenség 1980-as kivívása után pedig a kialakult euforikus állapotot jelző nevek terjedtek el.

GIOVANNI MARTINI (163–190) az olasz törvénykezés nevekkel kapcsolatos szabályozásaival foglalkozik. A személynevek kérdése csak az iparosodás és a népességrobbanás megindulásával vált kiemelt fontosságúvá, ugyanis ettől kezdve került előtérbe az identitás kérdésköre. Az 1941-es olasz törvénykönyv már tárgyalja a nevekhez való alanyi jogot. A jogalkotó sokszor vissza is élhet a joggal, felhasználhatja a kulturális, etnikai kisebbségek diszkriminációjára, üldözésére, ahogyan erre volt is példa az olasz történelemben a faszizmus idején. Az 1947-es olasz alkotmány viszont kimondja, hogy mindenfajta (nyelvi alapú) diszkriminációt kerülni kell, senkit sem lehet megfosztani a nevétől.

Aligha mondható, hogy a német várnevek kutatása az elmúlt évszázadban a helynévtani kutatások középpontjába került volna. Ennek a hiánynak a pótlására ROLAND PUHL a középkori várak névadását vizsgálja a legújabban megjelent rajna-pfalzi várlexikon alapján (191–215). Rajna-Pfalzban a várakat szinte kivétel nélkül arról a településről nevezték el, amelyen vagy amely mellett találhatóak. Az elnevezéseket sok esetben a természeti jellemzők is motiválták, számos *-berg* ('hegy'), *-eck(en)* ('sarok'), *-fels* ('szikla') és *-stein* ('kő') végződésű nevet találunk, egyéb névadási motivációval viszont ritkán találkozunk.

PATXI SALABERRI a baszk nyelv és a baszk nevek helyzetét tekinti át történeti szempontból (217–236). A 19. században SABIN ARANA az addigiaktól élesen eltérő rendszerezést alakított ki a baszk nevekre (női nevek *-e*, *-ne*, *-ne* végződése, férfi nevek *-a* végződése). Ez a baszk nacionalisták körében nagy népszerűségnek örvendett, hiszen önmaguk identifikálásának eszközéül szolgált, és utalt az aktuális politikai állapotokra is. 1938-ban azonban Franco betiltotta a baszk nevek használatát, mert a szeparatista célok megvalósulásának lehetőségét látta bennük. Ez alatt az idő alatt sok olyan név keletkezett, amely a baloldali ideológiára utal (mint a *Libertad*). A baszk nevek ott tudtak fennmaradni, ahol ez az etnikum volt többségben, vagy jelentős volt a baszk nacionalizmus.

GÉRARD TAVERDET a névtan és a régészet kapcsolódási pontjaira kíván rámutatni (237–251), különösképpen mert az e két területen létrejövő kutatások egyes munkálatait sok esetben ugyanazok a személyek végzik. Az összevetéskor a névkutatók számára az is nyilvánvalóvá válhat, hogy az onomasztika hogyan vált le fokozatosan az elsődlegesen humán tudományokról és vált önálló tudományterületté az idők során. A szerző külön felhívja a figyelmet a burgundiai régió eredményeire a felvázolt kérdéssel kapcsolatban.

JOAN TORT-DONADA (253–276) elsőként a helynévkutatás interdiszciplináris jellegére világít rá, majd az ember névadó szerepével foglalkozik: annak adunk nevet, amellyel valamilyen kapcsolatunk van, így az elnevezésekből következtethetünk a névadó gondolkodására. A szerző a névadás három alapvető elvét említi: a transzparencia elvét (a nyelvi forma átlátszósága), a kivételesség elvét (valamely kivételesebb tulajdonság névben való megőrzésének az elve) és a szignifikáns tulajdonság elve (valamilyen sajátos tulajdonság kiemelésére irányuló törekvés). Végül a tanulmány kitér a helynevekben található metaforák alaki természetére is.

BRIAN SKYES kutatásai óta nyilvánvalóvá vált, hogy a történelem, a nyelvészet, a földrajz, a botanika és egyéb szakterületek mellett a genetika tudománya is fontos kapcsolatokat ápol a névtannal. SKYES az Y-kromoszómák és az emberi névviselés közötti hasonlatával egyértelművé tette, hogy a névtannak és a genetikának vannak közös vonatkozásai. Ez a megállapítás elsősorban a családnevek kutatásának területén jelentett sokat.

JÜRGEN UDOLPH tanulmányának (277–299) célja áttekintést adni a két terület eddigi közös eredményeiről, illetve a lehetséges jövőbeli feladatokról.

A kötet a legfrissebb névtani kutatások területéről válogatott anyagot tár elénk, rávilágítva a névkutatás interdiszciplináris jellegére. Tanulmányainak erőssége, hogy olyan névtani kutatásokat is elérhetővé tesznek az olvasó számára, amelyekkel egyébként ritkábban találkozhatunk.

HANTÓ RÉKA

Eötvös Loránd Tudományegyetem
Bölcsészettudományi Kar

KOCSÁR LILLA

Eötvös Loránd Tudományegyetem
Bölcsészettudományi Kar

Nomina 34. (2011)

Szerkesztő: MARGARET SCOTT. Society for Name Studies in Britain and Ireland,
Lavenham, Suffolk. 175 lap

A folyóirat 2011. évi száma hat tanulmányt, egy gyászjelentést, négy könyvszemlét és a 2010-es év brit és ír vonatkozású névtani munkáinak bibliográfiáját tartalmazza.

Tanulmányok. RACHEL SUTTON-SPENCE és RICHARD COATES írása azon jelek típusaival foglalkozik, amelyeket az angol labdarúgó-bajnokság első osztályában szereplő futballklubok azonosítására használnak a brit jelnyelvben (5–25). Az adatközlőktől származó (gyakran egyéenként változó) jelölések között belső jelnyelvi és kölcsönelemek egyaránt találhatók. Az elsőbe tartozik például metonimikusan a mez, a jelvény, a címer egy jellegzetessége alapján vagy a klubnak otthont adó helység eleve metonimikus jele segítségével történő jelölés; az utóbbiba pedig a megfelelő hivatalos, illetve informális, szemantikailag áttetsző angol névnek a teljes vagy részleges jelnyelvi fordítása. Egyes helységek azonosítására a brit jelnyelv, meglehetősen egyedi módon, a településen felkelhető futballklub nevének a jelölését alkalmazza.

MARGARET SCOTT és ANDREW CLARK cikke egy 2009-ben megjelent, JANI VUOLTEENAHO és LAWRENCE BERG által szerkesztett tanulmánykötet fő ötletét alkalmazza az angol helynévkutatás viszonylatában. E szerint a kritikai gondolkodás nyújtotta szemléleti megújulásra a helynévtanban is szükség van (27–50). A szerzők szerint a „hagyományos”-nak nevezett, a helynevek történeti-kulturális jelentőségét hangsúlyozó, adatok sokaságán filológiai vizsgálatokat végző névtani kutatások kevés figyelmet fordítottak arra, hogy az általuk felhasznált névadatok elsősorban hivatalos dokumentumokból valók, így nem annyira a korabeli tényleges, mint inkább a kikényszeríteni kívánt nyelvhasználatot tükrözik. A „kritikai” helynévtan ezzel szemben a nevek politikai beágyazódásából indul ki, s arra keresi a választ, hogy a névadás, névcseré és ezek eredménye, a helynév milyen szerepet játszik a kultúra, az egyenlőség, az identitás formálásában, a helyhez fűződő képzetek ki- és átalakításában; illetve, hogy ki(k)nek, miért és milyen feltételek mellett